

Oprør mod miljøbevægelsen

Oprør er en menneskeret. Miljøbevægelsens systematiske krænkelser af arbejdets værdighed har udløst denne ret. Når demokratiske friheder samtidig trædes under fode, forvandles oprørsretten til en pligt.

*

Miljøbevægelsen påfører arbejdslivet uhyre udgifter. Tredive milliarder kroner opereres der med for tiden. De løbende lønninger til forskere, planlæggere, vogtere, sagsbehandlere og kontrollører undrager sig for nærværende et realistisk skøn. Tusinde af embeder er på vej. Mængden af miljøkommissærer vil formere sig som paddehatte efter regnskyl. Og denne udbytning er vedvarende. Hærskaren af formyndere forlader ikke deres foderkrybber frivillig.

Store menneskelige omkostninger følger i udbytningens spor. Ikke bare suges materielle værdier ud af virksomhederne, men gårde, gartnerier, dambrug, fiskekuttere, værksteder og fabrikker bringes til fald. Husdyrhold nedslægtes, familier sættes på gaden. Brutalt brydes menneskers livsværk. En bevægelse af en sådan hårdhed har ikke eksisteret siden enevælden. Det er magt uden moral.

Hedens opdyrkning, indvindingen af marskland, moser og engstrækninger udsættes for ringeagt. At kaste vrage på disse erobringer er at spotte arbejdets værdier. Flittige mennesker hånes for deres slid. Destruktion af kultiveret jord udtrykker en utålelig herremandsmentalitet, en rå magtdemonstration.

De økonomiske og moralske aspekter ved den økologiske krigsførelse er utilstedelige. Udbytning og undertrykkelse dækker dog ikke hele sagen. Miljøaktivismen har også en systemændrende og en kulturødelæggende side.

Alle miljølove er socialiserende. Magten flytter om bag skrivebordene. Autoriteten forlægges til sociale ingeniører. Den politiske og den administrative kommissær rykker frem. En ny type ridefogeder opstår.

Det system-ændrende består endvidere deri, at ansvar og beslutningsret rives fra hinanden. Ejendomsretten og dispositionsfriheden adskilles. Selveje indebærer og forudsætter fuld økonomisk ansvar, men også ubeskåren beslutningsret. Netop denne helhed formår miljøbevægelsen at sønderslå. Det økonomiske ansvar ligger fremdeles i virksomheden, men ansvarsfrie kommissærer træffer væsentlige driftsmæssige afgørelser. Det er magt uden ansvar.

Ejendomsretten afløses af embedsretten, markedskræfterne af embedskræfterne og selvforvaltning af offentlig forvaltning. Omridset af en ny type samfund toner frem. De økonomiske friheder, ejendomsretten, etablerings- og produktionsfriheden, erstattes af programmerende og straffende myndigheder. Denne udviklings sikre følge er socialstaten med dens aktive stab af samfundshersere.

Går de økonomiske friheder tabt, tabes meget mere. Økonomisk frihed sætter al anden form for uafhængighed. Den personlige, den politiske og den åndelige frihed ophæves ved samme lejlighed. Folkestyrets ubøjelige betingelse er en liberal økonomi. Planlægning på det økonomiske felt fører til planlægning på alle niveauer. Og socialisme og demokrati er komplet uførenelige størrelser.

Miljøbevægelsen er kulturødelæggende. Gennem tusinde af år udgjorde fiskeriet samfundenes frieste erhverv. Ingen herrestand rørte ved fiskernes personlige rettigheder. Til havenes rigdomme var der fri og lige adgang. Fisken til-

hørte den, der gjorde fangsten. På rekordtid bragte miljøaktivisterne dette selvforvaltende erhverv ind under embedsstaten. Biologerne blev fiskernes banemænd. En kultur gik til grunde.

Et selvhjulpet landbrug er ligeledes skubbet til gravens kant. De store landboreformer fra slutningen af 1700-tallet opløste landsbyfællesskabets sociale spærringer. Også ridefogedernes hersen og herrestandens ydmygelser forduftede.

Gennem en meget vigtig periode i folkenes historie udgjorde fribønderne en afgørende kraft. Noget af det mest værdifulde i nationens kultur havde sin rod i det selvstyrende gårdbrug. De religiøse vækkelser i forrige århundrede, de frie skoler, forsamlingshusene, andelsbevægelsen, den folkelige idræt og den sønderjyske sag var frugter af kulturbevidste selvejere. Miljøbevægelsen er ved at slå landbruget som kulturform i stykker. Bønderne får nu ikke længere lov til at tage vare på deres eget. De sociale planlæggere omdanner landbrugets udøvere til en gruppe af forsørgere.

Værksteder og fabrikker hjemmesøges også af den fremtidige stats vogtere. Miljøgrupperne på det nærmeste koster rundt med de forhen så stolte og selvhjulpne virksomheder. Værdier, der vitterlig tilhører ejeren og produktionsarbejderne, trækkes ud af firmaerne. Som sultne parasitter borer miljøkommissærene sugesnabelen ind i det friske væv.

Frygt er socialstatens faste ledsager. At blive herre gennem angst er et kendt fænomen i historien. Ingen ved sig sikker. Al produktion er sat under kriminel mistanke. Arbejdets værdighed opløses. Miljølovene gør samtlige producenter til potentielle forbrydere. Straffen svæver i luften.

Miljøaktivismen forekommer således usædvanlig hensynsløs. Den økologiske krigsførelse er mere system-ændrende og efterlader flere ofre end noget andet felttog i nyere tid.

*

Forureningskampagnen er falsk i hele sit grundlag. Vi lever i et af verdens reneste lande. Siden folkesundhedens gennembrud i anden halvdel af forrige århundrede er alt ivret mod det fortsat mere fuldkomne. Byerne og arbejdspladserne er sundere end nogensinde før. Hygiejnen og boligforholdene er overalt forbedret. Landbrugsvarerne strutter af næring og friskhed. Jorden, skovene og såmænd også havene yder mere end tidligere kendt. Og menneskene er væsentligt fysisk stærkere. Hele miljødebatten er et stort svindelnummer. Alt forholder sig omvendt. Den forureningshistoriske udvikling er forløbet i stik modsat retning, som hævdet.

*

Den økologiske krigsførelse er et politisk fænomen. Miljø-sagen stiller magtens opfindsomhed til skue. Forureningen er opfundet af intellektuelle. Den er at forstå som et effektivt slagvåben i denne klasses stræben efter magt og embeder.

Krigsherrerne vender våbene mod både kapital og arbejde. De intellektuelle forsøger med naturen som rambuk at få kontrol over de mennesker, der skaber samfundets materielle værdier. Produktionslivets folk skal holdes nede, så de ikke kan bryde forsyningslinjerne til embedsrettens bannerførere. Den intellektuelle verden lever i princippet af andres arbejde. Intellektualen kan ikke brødføde sig selv.

Samtidig skaffer miljø-sagen beskæftigelse for lærestalternes kandidater. Bestandig opfindes problemer, herunder miljøproblemer. Derefter kræver kandidaterne selv at få lov til at behandle de opfundne trusler. Den trafik giver embeder og

magt over produktionsapparatet. Samtidig løses læreanstal-
ternes afsætningsproblem.

*

Oprør er en nødvendighed. Miljøbevægelsen standser ikke sig selv. En social kraft i fremdrift har ikke i sig indbygget bremsemekanismer. Kun vækstkrafter. Grænser for en magts udfoldelse skal sættes uden for magten selv. Et præsteskab, der ikke holdes i ave, planter templer overalt.

De evindelige diskussioner med miljøfolk tjener intet formål. Ethvert samarbejde med miljømyndigheder må ophøre. Forhandlingspolitikken har spillet fallit. Nederlag på nederlag er dens frugt, kapitulationen dens bane. Samarbejdspolitikken skal udskiftes med en modstandspolitik. Alle møder og samtaler i fremtiden må dreje sig om dette ene: Hvordan sættes der er stopper for miljøbevægelsens hærgen? Hvilke effektive midler står til rådighed? Hvorledes organiseres en oprørs- gruppe, der kan etablere kontakter til samtlige varefremstillende erhverv?

Magten skal rystes, ellers flytter den sig ikke. Miljøbevægelsen kan imidlertid mobilisere kolossale kræfter. De mange ansatte i forureningsbranchen opgiver ikke deres embeder uden kamp. Universitetsverdenen, videnskaben og de akademiske fagorganisationer vil yde en indædt modstand. Danmarks Naturfredningsforening, Danmarks Sportsfiskerforbund, Miljøministeriet og TV-avisen slipper heller ikke emnet frivilligt. Glem ikke, at billedet på tele-skærmen tegnes af intellektuelle. TV er dominansklassens hovedinstrument for magtudøvelse. Skærmen formidler intellektualens selvforståelse og velforståede interesser.

I det hele taget forekommer grundfæstede institutioner uanvendelige til det forestående opgør. Eksempelvis har læreanstalterne forlængst plantet deres agenter i de politiske partier. Partiapparaterne evner således ikke at formidle folkelige krav. De er i dag at betragte som magtens instrumenter. Borgerlige partier såvel som den borgerlige presse har svigtet de borgerlige frihedsidealer på det groveste. Begge instanser del-tager i det grønne væddeløb.

Næringslivets faglige foreninger yder ej heller nogen hjælp. Snarere fungerer de som en oprørsdæmpende kraft. Den forhandlende, eftergivende og undskyldende rolle er dømt til undergang.

*

Oprøret må komme fra neden. Modbevægelsen skal udgå fra de angrebnes egne rækker. Men al opstand fordrer et samlingspunkt. Individuelle og spontane demonstrationer er for nemme at slå ned. Det er ikke prisen værd. I første omgang gælder det om at samle en beslutsom gruppe af bønder og fiskere. Landbrug og fiskeri har i udpræget grad fælles interesser. Det er begge selvhjulpne næringsveje, som tyranniseres af den samme modstander.

Bonde og fisker - et oplagt makkerpar. Senere må arbejdere og fabrikanter med i puljen.

Oprøret må ikke indeholde al for mange elementer på en gang. Et erhvervs gældsproblemer, renteudgifter, omkostningsniveau, indtjenings- forhold og adskilligt mere af lignende art, bør ikke bringes på bane. Nævnte problemer er ægte nok, men må tages op i en anden sammenhæng. Spredes oprørets brudflade, får modstanderen foræret gode splittelsesmuligheder. Desuden kan fjenden søge ly bag et eller flere af de opstillede krav. Jo snævrere frontafsnittes gøres, des større udsigt til succes. Kampen må alene gælde et opgør med miljøpolitikken.

*

Først drejer det sig om at slå miljøbevægelsens selvforståelse itu. Aktivisterne begriber sig selv som idealister, der uselvisk på naturens vegne udøver en højsindet gerning. Over for miljøinteresser står den økonomiske bjærgsomhed. Ingen tale er mere uredelig end denne. Egoisme er bevægelsens sande mærke. Miljøpolitikken er uden moralsk understøttelse.

Netop på det ideologiske område må der anlægges en offensiv strategi. Miljøfolkene skal tvinges ind i en forsvarsposition. Riv masken af medicinmændene! Afslør bevægelsens falske fundament! Afdæk dens politiske mål og vis frem dens hensynsløse metoder!

Der må gøres op med Danmarks Naturfredningsforening. Dens eminente samarbejde med Miljøstyrelsen og TV-avisen har forøvet umådelig skade. Og ligesom de to nævnte instanser fungerer Danmarks Naturfredningsforening som bølgebryder for den intellektuelle klasses sociale ambitioner. En klar stillingtagen til denne triumf forekommer absolut påkrævet. Enten må land- mænd, fiskere, arbejdere og fabrikanter over en kam melde sig ind i foreningen og undergrave den indefra, eller også bør samtlige husstande i hele landet opfordres til resolut udmeldelse. Vakkelvornhed er her som i andre af livets forhold ødelæggende. Spredte medlemsskaber modererer ikke miljøorganisationens adfærd, og medlemsbidraget tilfører modstanderen yderligere ressourcer.

Danmarks Sportsfiskerforbund er klækkelig mere skadevoldende end det almindeligvis antages. Det er dog ret sårbar. At ramme forbundet dødeligt synes overkommeligt. Ejere af fiskerettigheder langs søer, åer og vandløb undlader blot konsekvent at udleje deres strækninger. Danmarks Sportsfiskerforbund vil da miste grundlaget for dets eksistens.

Greenpeace og tilsvarende sammenslutninger bør ligeledes mærke næven.

Over for miljøstikkere må der gøres kort proces.

Individet er folkestyrets grundelement. Staten kan aldrig retmæssigt udøve magt over person og ejendom uden de berørte menneskers samtykke. Det er både en ret og en pligt at nægte staten lydighed, når den optræder tyrannisk. Håndhæves denne ret ikke, haster demokratiet mod sidste akt.

Lydighedsnægtelse hører til de passive kampformer. Meget lader sig udføre ved intet af foretage sig. Undlad at gøre noget, og der er gjort et underværk! Tolerer aldrig indgreb i dispositionsfriheden! Undlad eksempelvis at udfylde gødnings- og sædskifteplaner! Bestemmelser, som griber ind i forholdet mellem ansvar og beslutningsret, bør ikke efterkommes. Der skal reserveres mindre respekt for loven end for retten.

Miljømyndighederne er at betragte som ubetingede modstandere. Ved hver eneste gård, fiskekutter, værksted og fabrik skal miljøkommissæren afvises. Med grundloven i hånd proklameres ejendomsrettens ukrænkelighed. Alle landmænd og andre næringsdrivende må forlange en dommerkendelse. Ligeledes bør fysiske blokader ikke afskrives som et fagligt kampmiddel. Et sådan beslutsomt forsvar ved samtlige produktionssteder gør ikke embedet som miljøkommissær tillok-kende for læreanstalternes kandidater.

Lydighedsnægtelse, krav om dommerkendelse og fysiske blokader kan ikke undgå at rejse chockbølger på Christiansborg. Det gælder om at få kontrolsystemet til at bryde sam-

men.

Passive kampformer fordrer ikke en høj grad af organisation. Netop de faglige sammenslutningers og de politiske partiers svigten gør passive elementer i oprøret særlig velegnet. Landmænd i et sogn, fiskere i en havn og medarbejdere på en virksomhed kan på eget initiativ påbegynde værket. Et lokalt oprør kan på den måde sætte en landsomfattende proces i gang.

Pression mod partier og faglige organisationer bør ikke undlades. Blot er det at begribe, at det professionelle lag i apparaterne ikke flytter sig uden kamp. Her kommer de lokale tillidsmænd ind i billedet. Af dem findes der to typer.

Den ene slags optræder som tillidsmænd for partiet eller organisationen. Ubrugelig er denne art af repræsentanter. Udelukkende agter de at udføre en oprørsdæmpende bestilling. Betingelsesløst må de fjernes fra deres poster.

Den anden type opfatter deres gerning som talsmænd for medlemmerne. De forstår folkestyret som folkets styre.

Beslutningsvejen banes fra neden og opåder. Kun tillidsmænd med den holdning er anvendelige i oprøret.

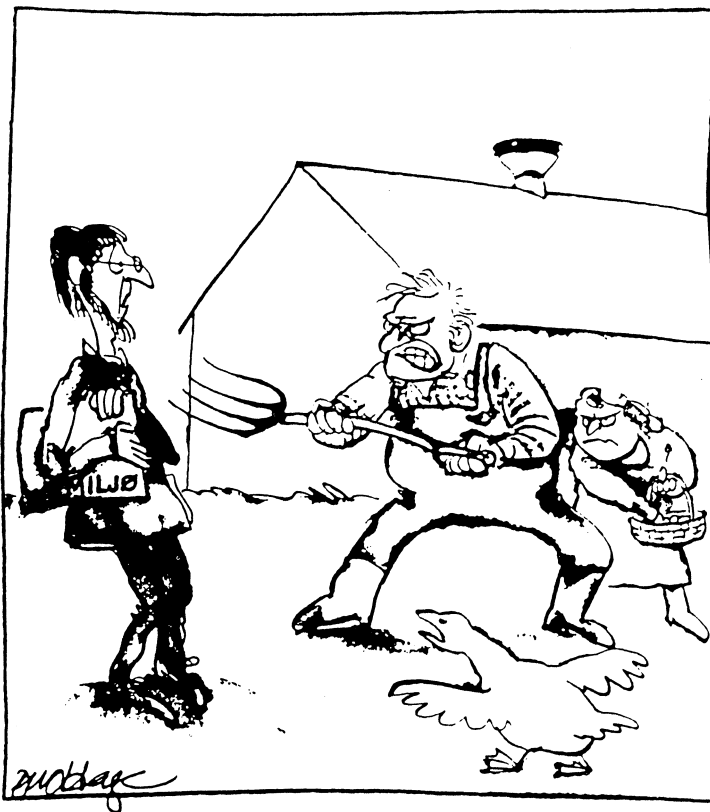
På længere sigt skal Miljøministeriet og dets styrelser væltes, og læreanstaltners udklækning af økologer og miljøforskere brydes. Indfrielse af dette mål fordrer imidlertid en højere grad af organisation. At blokere forsyningslinjerne til statsmagtens nervecentre er det sværeste af alt.

Det haster med et oprør. Tiden passer ikke den, som ikke passer tiden. Bestandig svækkes næringslivet af de uophørlige angreb. Og miljøbevægelsen får uafsluttelig tilført ressourcer. Flere og flere ansættes i forureningsbranchen. Mere og mere kapital tilflyder modparten.

Øjeblikket er kommet! Det er for sent at låse staldøren, når hingsten er stjålet.

Et bredere teoretisk grundlag for oprøret mod miljøbevægelsen findes i bogen »Den økologiske Krigsførefse«, Abildgaard & Brødsgaard. Pris 98,- kr. Udsolgt ellers Tlf. 98 67 65 26.

<http://www.steen-steensen.dk>

Tegning: Jens Hage

& forlag
ab
abildgaard &
brødsgaard

Udarbejdet af Steen Steensen.
Ranum 1988.

Oprørsskriftet må frit benyttes og kopieres.